ΕΤΟΣ Β'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1888 ΑΡΙΘ. 80

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. **5**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. **8**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία *Καλλιρρόη Παρρέν*.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον **50** λεπτῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ νὰ ἐπιτρέπηται δεύτερος γάμος. — Ἡ γυνὴ ἐν τῇ γερμανικῇ ἐποποιΐᾳ: Μέρος Β'. (*ὑπὸ κ. Εἰρήνης Λαχαρᾶ*).— Ἐπικήδειος ἀποχαιρετισμός (*ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ*).—Ἱστορία τοῦ α'. κατόπτρου (*ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυρογορδάτου*).—Ὁ κόσμος τῶν ἐντόμων. τὰ συμπαθῆ ἔντομα (*ὑπὸ δεσποινίδος Τούλας Κόκκαλη*). — Αἱ Εὐρωπαῖαι καὶ αἱ Ἀμερικανίδες πρὸς τὰς Ἰαπωνίδας. — Γυναικεῖος κόσμος. — Ἐγκύκλιος τοῦ ἐν Ὁλλανδίᾳ Φιλελληνικοῦ Συλλόγου. — Ποικίλα. — Βιβλία. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Γνωστοποίησις.— Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑΤΙ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΗΤΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ἡ ἐπιστέλλουσα τὴν ἐρώτησιν ταύτην, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐκκλησία δὲν ὤφειλε νὰ ἐπιτρέπῃ δεύτερον γάμον, ἀφοῦ ὡς γνωστόν, ἅπαξ μόνον ἐν τῇ ζωῇ του δύναταί τις νὰ ἀγαπήσῃ. Ἡ Κυρία αὕτη ἔχει ἄδικον. Καίτοι ἀγνοοῦμεν τὴν ἡλικίαν της, συμπεραίνομεν ὅμως ὅτι, νεωτάτη ἔτι, βλέπει τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς μυθιστορικῆς φαντασίας τῶν ρομαντικωτέρων μυθιστοριογράφων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τίς δύναται νὰ διϊσχυρισθῇ ὅτι νέος ἀνὴρ περιπαθῶς ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του, δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς! Λησμονεῖ ἴσως ἡ Κυρία αὕτη ὅτι ὁ αἰὼν τῶν ἱπποτῶν, ὁ εὐγενὴς καὶ ρομαντικὸς τῶν σταυροφόρων αἰών, καθ' ὃν δι' ἓν μειδίαμα γυναικὸς διέσχιζον θαλάσσας καὶ ὄρη, καὶ δι' ἓν δάκρυ αὐτῆς ἐδέχοντο μειδιῶντες τὸν θάνατον παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί.

Ὁ αἰὼν ἐκεῖνος ἦν ἀληθῶς παρημοιώδης, θαυμάσιος, μαγικὸς καὶ πλήρης γοητείας διὰ τὸ ὡραῖον ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος. Αἰὼν ἀνυψώσας τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς θέσιν—δι' ὅσους μάλιστα προτιμῶσιν αὐτὴν μᾶλλον θεὰν ἢ ἴσην αὐτοῖς θνητὴν—αἰὼν ἱερός, αἰὼν σοφός, αἰὼν ἰνδαλμάτων, καθ' ὃν ὁ ἔρως ἐθεωρεῖτο ἀρετή. εὐγενὲς αἴσθημα, ἀφετηρία τοῦ καλοῦ, γέρας πολύτιμον ἐν ταῖς τοῦ βίου δοκιμασίαις. Αἰών, καθ' ὃν αἱ γυναῖκες κεκλεισμέναι ἐν ταῖς μοναῖς διῆγον τὴν ὡραιοτέραν τοῦ βίου των ἐποχήν, ἀναμένουσαι τὸν μακρὰν ἀπουσιάζοντα ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των, καθ' ὃν οἱ εὐγενεῖς ἱπποται, οἱ εὐαίσθητοι καὶ τρυφεροὶ ἐκεῖνοι ποιηταὶ ἔφερον ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν προσφιλῆ ἐκείνης εἰκόνα καὶ παρ' αὐτῆς ὡς παρὰ ἱεροῦ ἐγκολπίου ἤντλουν θάρρους εἰς καταπολέμησιν τῶν ἐχθρῶν. Ὁ δειλότερος τούτων ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει καὶ μόνῃ τῆς μελλονύμφου, ἢ νεαρᾶς συζύγου του μεταβάλετο εἰς ἥρωα, εἰς γίγαντα ἀτρόμητον καὶ φοβερόν. Ἡ Σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες ἦσαν οἱ μόνοι πιστοὶ τῶν ἀγαπωμένων σύντροφοι, διότι καίτοι κεχωρισμένοι, καίτοι δυστυχεῖς, ἠδύναντο τοὐλάχιστον ἀπὸ κοινοῦ νὰ βλέπωσιν, εἰς ὡρισμένην ὥραν, τὸ ὠχρὸν τῆς νυκτὸς ἄστρον.

Ἀληθῶς ἡ Σελήνη ὑπάρχει ἔτι καὶ ἡ γῆ μας μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ καλπάζουσαι καὶ αὗται ἀκολουθοῦσι τοὺς ἐν σπουδῇ βαίνοντας αἰῶνας, συμμορφούμεναι πρὸς τὰς τελειότητας ἢ ἀτελείας αὐτῶν. Ὁ ἰδικός μας αἰὼν βαίνων ἁλματικῶς διὰ τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀκατανικήτων δυνάμεων, δύναται ἴσως ἐν τῇ ὁρμῇ του νὰ διασχίσῃ ἢ μετακινήσῃ τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, δὲν ἔχει ὅμως καιρὸν νὰ θαυμάζῃ οὔτε αὐτήν, οὔτε ἐκείνους, ἀλλ' οὔτε ἐπιτρέπει εἰς τὰ τέκνα του αἰσθηματικότητας, δυναμένας νὰ ἀνακόψωσι τὴν ὁρμητικὴν πορείαν του. Ὁ ἔρως, ὁ ὑψηλὸς καὶ ρωμαντικὸς διεγράφη σχεδὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, ὡς διεγράφησαν ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς νεωτέρας φιλολογίας οἱ ρωμαντικοὶ καὶ οἱ Πλατωνισταί. Μετὰ τοῦ ἔρωτος ἐκλείπει ὁσημέραι καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ σταθερότης καὶ ἡ στοργὴ αὐτή! Βαίνομεν πάντες καὶ πᾶσαι σπεύδουσαι, ἀτενίζουσαι

πρὸς τὰ κάτω καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἄνω. Οἱ τολμῶντες—καὶ εἶνε οἱ ὀλιγώτεροι—νὰ παραβῶσι τὸ σύνθημα τοῦτο, πίπτουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θύματα τῆς τόλμης των. Ἐν τῇ ὁρμητικῇ λοιπὸν ταύτῃ τοῦ ὑλισμοῦ σπουδῇ πόσοι νυμφεύονται, διότι ἀγαπῶνται, ἢ πόσοι ἀγαπῶνται διοτι νυμφεύονται! Ἐλατήρια τῶν συγχρόνων γάμων εἶνε τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα, τὸ χρηματιστήριον, αἱ ὑψηλαὶ προστασίαι, ἡ ἠθικὴ ὑποστήριξις, ἡ θεσιθηρία, ἡ ἐξάντλησις, οἱ ρευματισμοί ἢ ἡ ποδάγρα. Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ἐπιτρέπηται δεύτερος γάμος, ἀφοῦ πᾶσα περίοδος τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας ὑπόκειται εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀνάγκας! Καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι γάμοι τινες συνάπτονται ἐξ ἔρωτος, τίς δύναται νὰ διαφιλονικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀγαπήσῃ δίς. Ἴσως ἡ γυνὴ ὡς σταθερωτέρα ἐν τῷ ἔρωτι, ὡς ζητοῦσα καὶ εὑρίσκουσα ἐν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν δυσκόλως λησμονεῖ καὶ δυσκολώτερον ἀντικαθίστησιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, τὸν πρῶτον αὐτῆς ἔρωτα. Οὐχ ἧττον καὶ αὕτη ἔρχεται εἰς δεύτερον γάμον, παρασυρομένη ἐξ ἐπιπολαιότητος, ἢ ἐξ ἀδυναμίας χαρακτῆρος ὑπὸ τῆς ὁρμητικῆς τοῦ αἰῶνος φορᾶς. Καὶ ἀνταλλάσει πολύτιμον ἀδάμαντα δι' ὑέλου, χρυσὸν διὰ χαλκοῦ, προσφιλῆ τοῦ λατρευομένου συζύγου ἀνάμνησιν διὰ νέου δεσμοῦ, ὑλικοῦ, τυχαίου, τῆς συνηθείας.

Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ὅσω περιπαθῶς καὶ ἂν ἠγάπησε τὴν σύζυγόν του ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ δι' ἀναμνήσεως μόνον. Οὐ μόνον δ' ἀγαπᾷ δίς καὶ τρὶς καὶ πολλάκις, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς εὐτυχεστέρα ἡ δευτέρα σύζυγος τῆς πρώτης «*Ἡ πρώτη ἦτο δούλα μου, κι' ἡ δεύτερη κερά μου*» λέγει παροιμία τις τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι πολλάκις ἀληθής. Ἄλλως τε μὴ ὁ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ ἐξοικειωθεὶς ἀνὴρ δύναται νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς ἄνευ οἰκογενείας! Μὴ ὁ δυστυχέστερος τούτων δὲν ποθεῖ τὸν περίφροντιν οἰκογενειακὸν βιον, ὡς ὁ ναύτης τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν. Νυμφεύεται λοιπὸν ὑπείκων εἰς ἀνωτέραν ἀνάγκην· οὐδεὶς δὲ δύναται ἢ δικαιοῦται νὰ καταμεμφθῇ αὐτοῦ. Ἀντὶ δὲ ἡ πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐπιστέλλουσα Κυρία νὰ βαυκαλίζηται μὲ τοιαῦτα ρωμαντικὰ ὅ.ειρα, ἀντὶ νὰ ἀπορρίπτῃ, ὡς λέγει, πρότασιν ἀνδρὸς νέου ἀτέκνου, ἀλλὰ χήρου, φοβουμένη μὴ δὲν ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ. ὀρθότερον νομίζομεν καὶ πρακτικώτερον ἤθελεν εἶσθαι νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστήσῃ ἑαυτὴν τόσῳ καλήν, τόσῳ τελείαν, τόσῳ ἀγαπητήν, ὥστε νὰ ἀναπληρώσῃ ἀρόβως παρ' ἐκείνῳ τὴν ἀπολεσθεῖσαν.

Τότε μόνον ἀποτρέπομεν αὐτὴν τοῦ γάμου τούτου, ὅταν συναισθάνηται ὅτι ἡ προκάτοχός της ὑπῆρξεν ὑπερτέρα αὐτῆς οὐχὶ κατὰ τὰς φυσικὰς χάριτας, ἀλλὰ κατὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἀρετάς. Τότε δυσκόλως θέλει δυνηθῆ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν δεύτερον ἐκεῖνον ἔρωτα, τὸν προκύπτοντα ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως, ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς συμπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ ἀνὴρ ὡς καὶ ἡ γυνή, μεθ' ὅλον τὸν ἐν τῷ αἰῶνι μας βασιλεύοντα ὑλισμόν, ἅπαξ μόνον ἐν τῷ βίῳ των ἀγαπῶσι, χωρὶς νὰ ἀπαιτῶσι μεγάλα προσόντα, ἀγαπῶσι διότι πρέπει, διότι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀγαπήσωσι. Ὁ δεύτερος ἔρως δὲν εἶνε παράφορος καὶ τυφλός. Εἰς τὴν περίστασιν μάλιστα ταύτην ἡ σύγκρισις μεταξὺ παρελθόντος καὶ παρόντος, εἶνε ἡ λυδία λιθος τῶν εἰς δεύτερον γάμον προσερχομένων.

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΟΠΟΙΙΑ

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τῷ ἐπιγραφομένῳ «Ἡ ἐκδίκησις τῆς Κρειμχίλδης» ἡ βασίλισσα αὕτη παρίσταται ὑπὸ ἀλλοίαν ὄψιν. Δὲν φαίνεται πλέον ἐν αὐτῇ ἡ ἁβρὰ καὶ γλυκεῖα παρθένος, οὐδ' ἡ τρυφερὰ καὶ εὐτυχὴς σύζυγος καὶ εὐμενὴς ἡγεμονίς. Ἡ καρδία αὐτῆς εἰς τὰ καίρια πληγεῖσα γίνεται στεῖρα παντὸς εὐγενοῦς καὶ γλυκέος αἰσθήματος, μόνον διάπυρος φλὸξ ἐκδικήσεως ἀνάπτει ἐν αὐτῇ καὶ ὡς ὁ ἀμίαντος, ἀνθίσταται μόνον ἐν τῇ πυρᾷ ταύτῃ ἡ ἀνεπίληπτος πρὸς τὸν τεθνεῶτα σύζυγον ἀγάπη καὶ πίστις τῆς Κρειμχίλδης.

Καὶ παρέρχονται τὰ ἔτη χωρὶς νὰ σβέσωσι τὸν κρύφιον πόθον τῆς ἐκδικήσεως, χωρὶς νὰ δροσίσωσι τὴν φλεγομένην τῆς δυστυχοῦς καρδίαν. Ὁ βασιλεὺς τῶν Οὔννων Ἔτζελος, χηρεύσας ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς Κρειμχίλδης. Αὕτη, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα τρία ἔτη ἔκλαυσε τὸν πεφιλημένον Σειγγρφεῖδόν της δέχεται νὰ γείνῃ βασίλισσα τῶν Οὔννων ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ δυνηθῇ εὐκολώτερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ πραγματώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ βίου της, τὴν κατὰ τῶν φονέων τοῦ συζύγου της ἐκδίκησιν.

Παρῆλθον ἔτι δέκα καὶ τρεῖς ἐνιαυτοὶ ἔκτοτε, καὶ ὑπὸ τὴν τέφραν τοῦ γήρατος σώζει ἔτι ἡ Κρειμχίλδη ζωηρὸν τὸν σπινθῆρα τῆς πρώτης πιστῆς ἀγάπης της καὶ τὸ πῦρ τοῦ μίσους της.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Οὔννων κατὰ προτροπὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ προσκαλεῖ ἅπαταν τὴν αὐλὴν τοῦ Βόρμς εἰς λαμπρὰς ἑορτὰς καὶ ὁ βασιλεὺς Γούνθερος μετὰ τῶν ἀδελφῶν, τῶν συγγενῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάγγεν λαμβάνει τὴν πρὸς Βιέννην ἄγουσαν ἐν μεγίστῃ πομπῇ. Μάτην ἡ γραῖα βασιλομήτωρ Οὔτη ὑπὸ δυσοιώνων ὀνείρων βασανιζομένη ζητεῖ νὰ κωλύσῃ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, μάτην αὐτὸς ὁ Χάγγεν διαβλέπων τοὺς σκοπὸς τῆς Κρειμχίλδης προειδοποιεῖ τὸν Γούνθερον, μάτην αἱ δύο νηρηίδες τοῦ Δουνάβεως προαγγέλλουσι τὴν καταστροφὴν πάντων τῶν ἐκπλεόντων, τὸ θάρρος τῶν ἀνδρείων Τευτόνων περιφρονεῖ τὸν θάνατον, ἄλλως τε τὸ αἷμα ζητεῖ ἐξιλέωσιν καὶ ἡ θεία δικαιοσύνη ἄγει αὐτοὺς μοιραίως εἰς ἔκτισιν τῶν ἀντιποίνων. Μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ διάφορα ἐπεισόδια φθάνουσι τέλος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν Οὔννων. Ὁ θρασὺς Χάγγεν προγιγνώσκων τὴν ἀναμένουσαν αὐτοὺς τύχην προκαλεῖ αὐτὸς πρῶτος τὴν Κρειμχίλδην καὶ ἀναζέει ἀγρίως τὴν ἔτι αἱμάσσουσαν πληγήν της, ἐπιδεικνύων τὸ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ξῖφος τοῦ Σειγγφρείδου καὶ ἀπροκαλύπτως γνωρίζων ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ ἥρωος. Εἰς ἐπίμετρον δὲ φονεύει καὶ τὸν νεαρὸν βασιλόπαιδα. Τοῦτο γίνεται σύνθημα γενικῆς μεταξὺ Οὔννων καὶ Βουργουνδίων μάχης. Σωρηδὸν τὰ πτώματα πίπτουσιν, ἔγκριτοι πολεμισταὶ μονομαχοῦσι καὶ τέλος συλλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Δειτρίχου ζῶντες ὁ βασιλεὺς Γούνθερος καὶ ὁ Χάγγεν.

Τότε ἐκτυλίσσεται ἡ ἀγριοτάτη σκηνή! Ὁ βασιλεὺς Γρούνθερος θανατοῦται τῇ διαταγῇ τῆς Κρειμχίλδης, ὅπως ἀναγκασθῇ ὁ Χάγγεν νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ ἔχει κρύψει τὸν θησαυρὸν τῶν Νιβελούγγων, ὃν πρὸ πολλῶν χρόνων εἶχεν ἀφαιρέσει βιαίως, ἀπὸ τῆς Κρειμχίλδης, διότι ἀρνεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐφ' ὅσον ζῇ ὁ Κύριός του. Πλὴν καὶ ὅτε ἡ Κρειμχίλδη ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ, φέρουσα εἰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τοῦ Γουνθέρου καὶ πάλιν οὗτος, μυκτηρίζων, ἀρνεῖται νὰ γνωρίσῃ αὐτῇ τί ἐποίησε τοὺς θησαυροὺς τῶν Νιβελούγγων. Τότε ἀνίλεως ἡ Κρειμχίλδη ἁρπάζει τὸ ξῖφος τοῦ Σειγγφρείδου ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Χάγγεν καὶ ἰδίαις χερσὶν θανατοῖ τὸν ἀμείλικτον αὐτῆς ἐχθρόν, τὸν καταστροφέα τῆς εὐτυχίας της, τὸν φονέα τοῦ συζύγου, ὃν ἐπὶ μακρὰ ἔτη θρηνεῖ καί, οὕτω, σβέννυσι τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως, τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καταφλέγουσαν αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη δίδωσι δίκην ἐπὶ τέλους. Δὲν δύναταί τις ἀτιμωρητὶ νὰ βαπτίσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸ μῖσος, δὲν δύναταί τις ἀτιμωρητὶ νὰ λύσῃ πάντας τοὺς δεσμούς, τοὺς συνέχοντας αὐτὸν πρὸς τὸν βίον καὶ νὰ ἐπιλησθῇ ἔστω καὶ χάριν μιᾶς μόνης μεγάλης ἀγάπης τὸ πρὸς τὸ ἴδιον συγγενικὸν αἷμα σεβασμόν.

Ἡ θεία δικαιοσύνη ἐξιλεοῦται ἐνῷ ἡ βασίλισσα Κρειμχιλδη πίπτει ὑπὸ τὸ ξῖφος τοῦ Χιλδεβράνδου παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ ἀδιαλλάκτου αὐτῆς ἐχθροῦ, διότι παραβᾶσα τὸν ὅρκον, ὃν ἔδωκε τοῖς ζωγρήσασι τὸν Γούνθερον καὶ τὸν Χάγγεν ἐφόνευσεν αὐτούς.

Τοιαύτην τραγικὴν λύσιν ἔχει τὸ ᾆσμα τῶν Νιβελούγγων.

Ἡ Κρειμχίλδη, τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον ἀνήκει εἰς τὰς μεγάλας καὶ ὑπερόχους ἐκείνας προσωπικότητας, ἃς τὸ πάθος δύναται νὰ ἀναγάγῃ εἰς τὰς ὑψίστας σφαίρας τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου, ἀλλὰ καὶ νὰ κατακρημνίσῃ εἰς τὰ ἀπύθμενα τῆς κακίας βάραθρα. Εἶναι ἐξόχως δραματικὸς χαρακτήρ. Εἷς μέγας ἔρως καὶ ἓν μέγα μῖσος πληροῦσι τὴν ζωὴν αὐτῆς ὅλην καὶ γίνονται ἐλατήρια πασῶν τῶν πράξεων τοῦ βίου αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο ὁτὲ μὲν οὗτος φωτίζεται ὑπὸ οὐρανίας αἴγλης, ὁτὲ δὲ ζοφοῦται ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς κολάσεως.

Ἐν τῇ γλυκείᾳ καὶ στοργικῇ, πλὴν συγχρόνως ἰσχυρᾷ, ἀνδρικῇ, τολμηρᾷ καὶ ἀκάμπτῳ αὐτῆς φύσει εἰκονίζεται θαυμασίως ὁ τύπος τῆς Τευτονίδος τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ ἐν τῇ ἀκραδάντῳ καὶ αἰωνίᾳ αὐτῆς πίστει καταφαίνεται, τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τῆς Γερμανικῆς φυλῆς.

Εἰρήνη Λαχανᾶ.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 26ῃ Αὐγούστου 1888.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου

ΧΡΥΣΟΥΛΑΝ ΧΑΡΙΤΑΚΗ

(τὸ γένος Θεμ. Νικολαΐδου Φιλαδελφέως)

ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

Σεπτέμβριος ἐπρόβαλε
Φθινόπωρον σιμώνει.
Τὸ κάθε χελιδόνι,
Ἀνοίγει τὰ φτερά.

Καὶ τὸ δενδρὶ μαραίνεται,
Ἡ γλόη κιτρινίζει.
Τὸ ἄνθος δὲν μυρίζει,
Μηνύεται βορρᾶς.

Ψυχρὸς βορρᾶς ἐφύσησε,
Βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη.
Σοῦ πῆρε τὸ λουλοῦδί σου,
Ἀπ' τὴν θερμήν σου ἀγκάλη
Ἄχ τοῦ 'κοψε τὸν κλῶνο.

Σ' τὴν γῆν μας ἐγεννήθηκε
Ὁποῦ τὰ ρόδ' ἀνθοῦνε,
Κ' ἐκείνη ρόδον ἔζησε
Ὅσο τὰ ρόδα ζοῦνε,
Μίαν αὐγοῦλα μόνο.

Ἐγὼ ποῦ τῆς ἐγνώρισα
Τὰς χάριτας τὰ κάλλη,
Αἰσθάνομαι τί συμφορὰ
Εἶνε αὐτὴ μεγάλη.

Καὶ μὲ τὸν πόνο 's τὴν καρδιά,
Μὲ μάτια δακρυσμένα
Τῆς φέρω κ' ἐγὼ ἕνα
Δακρύβρεκτον ἀνθό.

Ἄχ! μὰ γιατί, σκληρὲ βορρᾶ,
Τέτοιον ἀνθὸ νὰ πάρης,
Σ' τὸν κῆπόν του νὰ σπάρης
Παντοτεινὸ καϋμό;

Γιατὶ νὰ πάρης τὸν ἀνθό,
Ποῦ εἶχ' ὀλόγυρά του
Μικρὰ μπουμπούκια τρυφερά,
Ποῦ δρόσιζ' ἡ σκιά του;

— Ἄχ! Ὁ σκληρὸς ὁ θάνατος
Πολὺν καιρὸν ἐκλέγει,
Κ' ὅταν εὑρῇ τὸ θῦμά του
«Ἔλα μ' ἐμὲ» τοῦ λέγει.

Κ' οὐδεὶς μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ
Ἢ πλούσιος ἢ πένης
Εἰς τὴν κακόηχον φωνὴν
Τῆς μαύρης εἰμαρμένης,

Μὴν κλαῖτε, σύζυγε καλέ,
Γονεῖς ἀτυχισμένοι,
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ
Ἐκείνη Σᾶς προσμένει

Φλωρεντία Φουντουκλῆ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΤΩι ΚΟΣΜΩι ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

Καλόγηρος τις ἀναγινώσκων τὸ εὐαγγέλιον ἀπήντησε τὴν φρᾶσιν; *Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν*. Θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς φράσεως ταύτης, μετέβη πάραυτα εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ τότε αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, ἐξαιτούμενος παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς μονογενοῦς θυγατρός του. Ὁ πατὴρ ἐξέλαβε τοῦτον ὡς παράφρονα. Ἡ κόρη ὅμως ἔσπευσε νὰ ὑποσχεθῇ εὐχαρίστως τὴν χεῖρά της εἰς ἐκεῖνον, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐξεύρῃ τρόπον, δι' οὗ αὕτη νὰ βλέπῃ ἀνταναχλώμενον τὸ ὡραῖον σῶμα της ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ

δυστυχὴς ἐρημίτης ἤρξατο νὰ περιφέρηται ἀνὰ τὸν κόσμον πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἀντικειμένου τούτου, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς ἐρημοκλήσιόν τι κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς βουνοῦ. Ἐνταῦθα εὗρεν ὑπόδημά τι καλῶς κεκλεισμένον· ἐκ τοῦ ὑποδήματος τούτου ἐξεπέμποντο στόνοι καὶ θρηνώδεις φωναί. Ὁ ἐρημίτης ἠρώτησεν: Τίς εἶ καὶ διατὶ στενάζεις!

Καὶ ἡ φωνὴ ἔσωθεν τοῦ ὑποδήματος ἀπήντησεν: Εἶμαι τὸ δαιμόνιον, ὅπερ ὁ μοναχὸς ἔκλεισεν ἐν τῷ ὑποδήματι, διότι ἐπενόησα σκεῦός τι, ἐν ᾧ αἱ Κυρίαι δύνανται νὰ θαυμάζωσι τὴν καλλονήν των. Ἀποσφράγισον τὸ πέδιλον διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ θὰ σοὶ προσφέρω ἀμέσως τὸ πολυτιμον σκεῦός μου.

Ὁ ἐρημίτης ὑπήκουσεν· ἐξῆλθε δὲ τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ πεδίλου λευκὸς ἀτμός, ὅστις συμπυκνωθεὶς μετεβλήθη εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν. Οὗτος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μέγα κρυστάλλινον κάτοπτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφύσησε τὴν κατηραμένην πνοήν του.

Διὰ τοῦ δώρου τούτου ὁ καλόγηρος ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἔπραττεν ἢ νὰ θαυμάζῃ τὸ κάλλος της ἐν τῷ κατόπτρῳ. Ὁ Καλόγηρος μὴ κατορθώσας νὰ ἀποσπάσῃ ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὴν ἀπὸ τοῦ κατόπτρου προσήλωσίν της ἔφυγε πάραυτα εἰς τὴν ἔρημον. Ἔκτοτε τὸ κάτοπτρον θεωρεῖται κατηραμένον. Μὴ λοιπὸν ἐμπιστεύησθε εἰς αὐτό. Ἡ διαβολικὴ αὕτη ἐπινόησις σᾶς πλανᾷ νέας, ἵνα σᾶς κρατήσῃ παντοτε ὑπὸ τὴν κατοχήν του. Ἀτενίζετε μᾶλλον πρὸς τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς καὶ μὴ ἀποθεώνητε τὸ εὔθραυστον καὶ πλάνον τοῦτο σκεῦος.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

ΣΥΜΠΑΘΗ ΕΝΤΟΜΑ

Ὁ βασιλεύς. Ὁ τέττιξ. Ὁ γρύλλος.. Τὸ ὑδρόφιλον. Τὰ νεροκούνουπα. Αἱ στροφᾶδες.

Ὡς πρώτης τάξεως συμπαθῆ ἔντομα δέον νὰ θεωρήσωμεν ἀναμφιβόλως ἐκεῖνα, ἅτινα προνοοῦντα περὶ τῶν συλλογῶν καὶ τῶν γεννημάτων ἡμῶν ἀναλαμβάνουσιν ἰσχυρὸν καὶ γόνιμον πόλεμον κατὰ τῶν καταστρεπτικῶν ἐντόμων. Ἐὰν ἠριθμοῦμεν ὅλα ταῦτα θὰ εἴχομεν εὐτυχῶς μακρὸν κατάλογον, ἀλλὰ εἰς ἅπαντα τὰ ἀνώνυμα ἔντομα, ὧν αἱ λαμπραὶ ὑπηρεσίαι δὲν εἶναι ποσῶς ἄγνωστοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἃς ἀπευθύνωμεν φόρον συμπαθείας καὶ ἐνθαρρύνσεως..... Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἕτερα ἔντομα θεωρούμενα δικαίως ἢ ἀδίκως, ὡς φίλοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς φέροντα τὴν εὐτυχίαν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς οἰκίας.

Τίς ἀγνοεῖ (la bête à Bon Dieu) τὸν κοινῶς λεγόμενον βασιλέα, τὸ θελκτικὸν τοῦτο εὐκίνητον καὶ μικρὸν ἔντομον, τὸ τόσον ζητούμενον καὶ ἀγαπώμενον ἀπὸ τὰ παιδία, φέρον τὸν ὡραῖον αὐτοῦ ἐκ πορφύρας καὶ μὲ μελανὰ στίγματα μανδύαν, ὅπερ προσκολλᾶται, ὡς μικρὰ σταγὼν αἵματος, ἐπὶ τῆς λευκότητος τῶν κρίνων;

Τὸ κρῖνον εἶναι τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἄνθος. Ἐπ' αὐτοῦ βαδίζει, ἐντὸς αὐτοῦ κατοικεῖ καὶ δι' αὐτοῦ τρέφεται. Ἐὰν τὸ λάβητε εἰς τὴν χεῖρα, τρέχει κατὰ τὸ μῆκος τῶν δακτύλων μετὰ θαυμασίας ζωηρότητος, ἱστάμενον εἶτα, ὁ ἐρυθρὸς ἐπενδύτης του ἀνοίγει εἰς δύο καὶ τὸ χαρίεν ἔντομον ἵπταται. Ἐπανέρχεται εἰς τὸ κρῖνόν του. Δὲν καταγίνεται εἰς τὴν πολιτικήν. Εἶναι λίχνος ἀγαπῶν τὰ κρῖνα καὶ τὰ ρόδα, ὡς σεῖς ἀρέσκεσθε εἰς τοὺς ἀσπαράγους καὶ τὰ χαμοκέρασα. Τὸ χαρίεν τοῦτο ἔντομον λαμβανόμενον εἰς τὴν χεῖρα, ἀφίησιν ἐλαφρὸν βόμβον, ὅστις εἶναι ἡ χαρὰ τῶν μαθητῶν. Σέβονται τὴν συμπαθῆ καὶ μυστηριώδη ταύτην διάλεκτον, ἥτις, κατὰ τὸ λέγειν τῶν παιδίων σημαίνει: «Ἀπόδος μοι τὸ κρῖνον».

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ τέττιξ εἶναι ἔντομον, ὅπερ σέβονται ἐν τῇ Προβηγγίᾳ. Μήπως δὲν ἔδωκε τὸ μουσικὸν ὄνομά του εἰς τὴν ποιητικὴν συναδελφότητα: «Οἱ τετιγώδεις» (Cigaliers);

Ἀμέριμνος, πράγματι, ᾠάλλει πάντοτε ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ἐχουσῶν κόνιν ἐλαιῶν του ἢ τῶν ἠνθισμένων κερασεῶν του. Ἀλλ' ὁ καλός μας Λαφονταῖνος ἔσχεν ἄδικον νὰ προσθέσῃ, ὅτι οὗτος εὑρίσκεται ἐστερημένος τροφῆς, ὅταν ὁ ψυχρὸς βορρᾶς ἐπέλθῃ, καθότι τὸν χειμῶνα, ὁ τέττιξ δὲν ἔχει ποσῶς ἀνάγκην, ὅπως ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν μὴ δανείζοντα μύρμηκα, διότι ἀποθνήσκει τὸ φθινόπωρον καὶ οὐδέποτε οὗτος ἐγνώρισε τὴν δριμύτητα τοῦ πάγου. Ἡ θορυβώδης καὶ εὔθυμος φωνή του σβύει μὲ τὴν τελευταίαν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

* * *

Ὁμιλήσωμεν ἤδη περὶ τοῦ γρύλλου, τοῦ μουσικοῦ τῆς ἑστίας, τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐντόμου. Ἡ ἑστία εἶναι τὸ ἄδυτον αὐτοῦ, ἡ καπνοδόχος εἶναι δι' αὐτὸν ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἡ μετάλλινος πλαξ τὸ φρούριον καὶ παραπέτασμα αὐτοῦ.

Ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἐντόμων ὁ γρύλλος εἶναι πρόγονος, ὃν συναντᾷ τις εἰς ἀπολελιθωμένην κατάστασιν, ἀγνοῶ δὲ πόσας χιλιάδας ἐτῶν πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἔκαμνεν ἵνα ἀντηχῶσιν αἱ ἔρημοι ὑπὸ τῶν μελαγχολικῶν αὐτοῦ κρί-κρί.

Σέβονται καὶ ἀγαπῶσι τὸ μικρὸν τοῦτο πνεῦμα τῆς ἑστίας, ὅπερ συνενοεῖ τὸ ᾄσμά του μετὰ τοῦ ψιθύρου τῆς κοχλαζούσης χύτρας, μετὰ τοῦ σπινθηροβολήματος τῆς φλογὸς καὶ τῶν παραπόνων τοῦ ἀνέμου, ὅστις μυᾶται ἐν τῇ ἑστίᾳ. Ὅτε τὸ πᾶν κοιμᾶται ἐν τῇ οἰκίᾳ, θὰ ἐξελάμβανέ τις τὸν γρύλλον, ὡς μικρὸν Ἐφέστιον θεὸν ταύτης.

Καὶ οἱ ἀγροὶ ἔχουσι τὸν γρύλλον αὐτῶν, ὅστις εἶναι ἡ ἀγροτικὴ ὀρχήστρα τῶν ἐκ τοῦ ἀρότρου αὐλάκων καὶ τῶν δασῶν. Ἡ μικρά του φωνὴ ἀντηχεῖ ἐν τοῖς δάσεσι καὶ ταῖς ἀμπέλοις, ὡς ἐὰν ἔψαλλε τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον τοῦ ἀνθρώπου!

Ἑκάστη ὀπὴ ἔχει τὸν μουσικόν της, ἕκαστον χόρτον τὸ ᾄσμά του, αἱ δὲ χιλιάδες αὗται τῶν φωνῶν ὑψοῦνται, ἀποκρίνονται καὶ συνενοῦνται εἰς ὕμνον ἀναστάσεως καὶ ζωῆς.

Παρ' ἅπαντι σχεδὸν ὁ γρύλλος θεωρεῖται ὡς τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα τῆς οἰκίας. Συμμαχεῖ ταῖς χαραῖς, ταῖς θλίψεσι καὶ τῇ οἰκογενειακῇ ζωῇ· ἡ φωνή του ἀποκοιμίζει τὰ παιδία καὶ ἐγείρει τοὺς ἀγρότας πρὸ τοῦ ᾄσματος τοῦ ἀλέκτορος.

Ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἀλγερίας συναντᾷ τις Ἄραβας, ἐπιδεικνύοντας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ διαβάτου μικροὺς κλωβούς. Γνωρίζετε τί ἐν αὐτοῖς περιέχεται; Γρύλλοι, ἀοιδοὶ γρύλλοι, γρύλλοι φέροντες εὐτυχίαν, (porte-bonheur), οἵτινες μέλλουσι νὰ τέρψωσι διὰ τῆς ἠχηρᾶς αὐτῶν φωνῆς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἄραβος, ἢ τὴν καλύβην τοῦ Καβύλου.

Εἰς τὸ Τυρόλον, πρὶν ἡ οἰκοδέσποινα κατακλινθῇ, τοποθετεῖ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀγγεῖον πλῆρες ὕδατος, ὁ δὲ γρύλλος, ἀφ' οὗ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ᾠάλλῃ, ἔρχεται ἵνα ἐντὸς τούτου σβύσῃ τὴν δίψαν του. Συχνάκις ὅμως εὑρίσκουσι τὸ πτωχὸν ἔντομον πεπνιγμένον ἐν τῷ ἀγγείῳ, ἤθελον νὰ εἴπω, ἐν τῷ ποτηρίῳ του.

Θῦμα τῆς τέχνης του ἀπέθανεν ὁ μικρὸς μουσικός, διότι πολὺ ἔψαλε.

Τούλα Κόκκαλη

ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΙΑΠΩΝΙΔΑΣ

Σπουδαιοτάτη καὶ εἰλικρινὴς ὁμολογία

Ἡ σύζυγος τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Κλέβελανδ μετὰ τῶν διαφόρων αὐτόσε σωματείων τῶν Κυριῶν ἀπηύθυναν πρὸς τὰς Ἰαπωνίδας γυναῖκας ἐπιστολας, δι' ὧν ἀποτρέπουσι ταύτας τοῦ ν' ἀντικαταστήσωσι τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ἔνδυμα δι' εὐρωπαϊκοῦ. Αἱ Γαλλίδες γυναῖκες θελήσασαι νὰ πιστοποιήσωσι τὴν γνώμην τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμοφύλων ἀπηύθυναν ἐπ' ὀνόματι τῆς κ. Ἀστιὲ δὲ Βαλσαὶρ ἐπιστολὴν πρὸς τὰς Ἰαπωνίδας, διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις Προξένου τῆς Ἰαπωνίας, ἣν καταχωρίζομεν κατωτέρω:

« *Κυρίαι μου.*

Ἐξαιτησαμένη παρὰ τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς τὴν ἐλευθέραν καὶ κατὰ βούλησιν ἐνδυμασίαν διὰ τὰς γυναῖκας, δὲν ἤθελον ἀποτολμήσει νὰ σᾶς ἀποτρέψω τῆς ληφθείσης ἤδη ἀποφάσεώς σας, τοῦ νὰ ἐνδύησθε ὡς ἡμεῖς, εἰμὴ ἡ κ. Κλέβελαντ, μοὶ παρέσχε εὐγενὲς παράδειγμα τῆς ἐξόχου ἐπὶ πασῶν ἡμῶν ὑπεροχῆς της.

Πιστεύσατέ μας Κυρίαι μου, ἡ ἐνδυμασία μας εἶναι οὐ μόνον ἀσύμμετρος, ρυπαρὰ, ἀνθυγιεινὴ. ἀλλὰ μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωνται καὶ γράφωνται ὑπὲρ αὐτῆς λίαν ἄχαρις καὶ ἄκομψος.

Μόνη ἡ ἕξις ἥτις ἐξοικειεῖ ἡμᾶς πρὸς πάντα καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸ κακὸν καὶ ἄσχημον, τυφλόνει ἡμᾶς εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ εὑρίσκωμεν ὡραῖον ἢ μᾶλλον νὰ ψιττακίζωμεν καὶ διαιωνίζωμεν τὰς ὑπὸ προγενεστέρων γενεῶν κληροδοτηθείσας ἡμῖν πλάνας.

Ἐὰν εὑρίσκησθε ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων μας καὶ ἐξητάζετε ἐπισταμένως τὴν ἀμφίεσιν τῶν πρὸ ὑμῶν παρελαυνόντων προσώπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἠθέλετε βεβαίως προτιμήσει τὴν ἀνδρικὴν ἐνδυμασίαν τὴν τῆς γυναικείας, ἥτις μεταβάλλει τὸ σῶμα εἰς πλανώδιον ἐμπορικὸν κατάστημα ἀπείρων πήχεων ὑφάσματος, τριχάπτων, ταινιῶν κτλ. Ἠθέλετε παραδεχθῆ μετ' ἐμοῦ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ συρμοὶ. τὰ ἄσχημα ταῦτα δέματα ἐπενοήθησαν ἀρχικῶς διὰ γυναῖκας ραχιτικὰς, ὧν τὴν χάριν ταχέως ἐζήλωσαν αἱ κομψευόμεναί μας.

Τὸ ἐθνικόν σας ἔνδυμα! ... Ἀλλ' εἶναι μυριάκις ὡραιότερον καὶ εὐσχημότερον τοῦ ἰδικοῦ μας. Ἡ χαρακτηρίζουσα αὐτὸ ἁπλότης, συμμορφοῦται ἀπερίττως πρὸς τὰς χάριτας, δι' ὧν ἡ φύσις ἐπροίκισε τὴν γυναῖκα. Διατηρήσατε λοιπὸν τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔνδυμα, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ ἀσχημίσητε. Αὕτη εἶναι εἰλικρινεστάτη συμβουλὴ, ἣν ἐναποθέτει εἰς τοὺς πόδας σας μετὰ τῶν ταπεινῶν προσρήσεών της, ἡ δούλη σας

Ἀστιὲ δε Βαλσαὶρ

Σ. Σ. Ἐὰν ἀντὶ τούτου ἡ κ. Ἀστιὲ δὲ Βαλσαὶρ κατώρθου νὰ ἐπιβληθῇ διὰ πᾶν κράτος ὡς συρμὸς τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ ἔνδυμα, ἤθελε βεβαίως ἐπισύρει ἐφ' ἑαυτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην ὁλοκλήρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας, πρὸ πάντων δὲ τοῦ ὡραίου φύλου, οὗ ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις ἐξαίρεται πάντοτε διὰ τῆς ἀφελοῦς καὶ ἀπερίττου ἐθνικῆς ἐνδυμασίας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ χειμερινὸς συρμὸς δὲν ἐχαρακτηρίσθη, δὲν ἐξεδηλώθη εἰσέτι. Γενικῇ ἐν τούτοις τάσις καὶ προδιάθεσις περὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀπέριττον. Ὁ συρμὸς βαίνει συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς περ στάσεις. Τὸ μικρὸν καὶ χάριεν θερινὸν περικόρμιον ἀντικαθιστᾶται τὸν χειμῶνα διὰ χλαίνης (ριδεγκότας) διασταυρουμένης πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ προφυλαττούσης τὸ στῆθος ἀπὸ τὰς ἐνοχλητικὰς τοῦ ἀδιακρίτου ψύχους ἐπιθέσεις. Διὰ τοῦ ἀπεριττου ἄλλως ἐνδύματος τούτου θὰ ἀφομοιωθῶμεν πρὸς τοὺς κ. ἄνδρας, οἵτινες δὲν θὰ τολμῶσι πλέον νὰ καταμέμφωνται ἡμῶν ὡς φιλαρέσκων, ἀφοῦ αἱ ἰδικαί μας ρεδιγκόται διήκουσαι σχεδὸν μέχρι τῆς ἄκρας ἐσθῆτος, ἁπλούστεραι καὶ ἀφελέστεραι τῶν ἰδικῶν των εἶναι.

Διὰ τὰς νεάνιδας καὶ μᾶλλον φιλαρέσκους νεαρὰς γυναῖκας ἡ χλαῖνα ἀντικαθιστᾶται δι' ἀμπεχόνου προσαρμοζομένου περὶ τὴν ὀσφὺν μὲ ἀνεστραμμένας τὸς προσθίας πτέρυγας. Πολλάκις ἀντὶ ἀμπεχόνου φέρουσι περικόρμιον σχήματος φράκ μὲ πλατέα revers, ναυτικὸν περιλαίριον καὶ τέσσαρα μεγάλα κομβία ἑκατέρωθεν τῶν παραστερνίων. Εἰς τὸν μεταξὺ τῶν παραστερνίων κυρίως θώρακα διαφαίνεται ἔσωθεν, καλύπτουτα ὅλον τὸ στῆθος, δίκην ἰσοϋψοῦς γελεκίου, πλατεῖα λωρὶς πεποικιλμένη διὰ σχεδίων *ἑλληνικῶν grecques* καὶ προσηρμοσμένη ἐπὶ τῆς ὀσφύος διὰ πλατείας καὶ ἀνωμάλως πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐπὶ τῆς ὀσφύος πορπουμένης ζώνης, ἧς αἱ λωρίδες διήκουσι μέχρι τῆς ἄκρας ἐσθῆτος.

Αἱ φθινοπωρινᾳ ἰδιοτροπίαι μᾶς ἔρριψαν, ὡς βλέπετε, εἰς τὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματα. Ἀπὸ τοῦ κλασικοῦ φράκου μέχρι τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπιβλητικῆς ρεδιγκότας, καὶ τοῦ χαρίεντος ἀμπεχονίου, ἀκολουθοῦμεν τὸ ἰσχυρὸν ἡμίσυ ἡμῶν. Ἡ πνευματικὴ ἀφομοίωσις συνεπάγεται τὴν τῆς ἐνδυμασίας καὶ περιβολῆς. Ἡ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις εἰσαγωγὴ καὶ κατάταξις τῶν Κυριῶν εὐκολύνεται καὶ ὑπὸ τοῦ συρμοῦ ἔτι. Ἐὰν ἀληθεύῃ ἡ παροιμία «*τὸ ἔνδυμα κάμνει τὸν καλόγηρον*» ὁ σημερινὸς συρμὸς θέλει συντελέσει μεγάλως εἰς καταπράϋνσιν τῶν νεύρων τῶν καθηγητῶν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσιν ἐν ταῖς Πανεπιστημιακαῖς παραδόσεσι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, τὸ πολυποίκιλον τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων, τὰ τρίχαπτα καὶ τὰς ταινίας. Ἡ κεκαρμένη κόμη, τὸ ἀμπέχονον καὶ ἡ ρεδιγκότα θὰ ἀφομοιόνωσι τόσον τὰ δύο φῦλα ἐν τοῖς Πανεπιστημιακοῖς ἑδωλίοις, ὥστε τὸ ἐκ τῆς αἰσθητικῆς εὐαισθησίας τῶν Καθηγητῶν κόλυμα αἴρεται ὑπὸ τοῦ συρμοῦ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ἡμᾶς τὰς στερουμένας λυκείων καὶ γυμνασίων αἱ Πανεπιστημιακαὶ θύραι μένουσι κεκλεισμέναι καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄνωθι σχήματα ἐνδεχόμενον νὰ ἀπαρέσκωσι, προσθέτομεν ὅτι τὰ τελευταῖα ἐν χρήσει θερινὰ περικόρμια ποικίλλοντα κατά τε τὰ χρώματα καὶ σχήματα φέρονται καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον.

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΩ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Δι' ἐγκυκλίου του ὁ Φιλελληνικὸς ἐν Ἀμστελοδάμῳ Σύλλογος ἀγγέλλει πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ ἐνδιαφερομένους ὅτι τὴν 15ην 7/βρίου ἑ. ἔ. συγκαλοῦνται τὰ μέλη αὐτοῦ εἰς *Γενικὴν* Συνέλευσιν, ἵνα συσκεφθῶσι καὶ ἀποφασίσωσι ἐπὶ τῶν ἑξῆς ζητημάτων: 1ον Περὶ διορισμοῦ ἑνὸς τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐν ἁπάσαις ταῖς πρωτευούσαις τῶν διαφόρων κρατῶν. Οὗτος ἤθελεν ὑποχρεωθῆ: Αον νὰ δημοσιεύσῃ καὶ καταστήσῃ γνωστὸν τὸν σκοπὸν τοῦ Συλλόγου τούτου. Βον νὰ ἀποστείλῃ εἰς Ἀμστελόδαμον τακτικὸν κατάλογον τῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων, ἐν οἷς διδάσκεται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Γ'. Δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν οἰκεῖον Ὑπουργὸν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νὰ ἐξαιτήσηται, ὅπως ἅπαντα τὰ ἐν λόγῳ λύκεια καὶ γυμνάσια ἐγγραφῶσι μέλη τοῦ Φιλελληνικοῦ τούτου Συλλόγου καὶ παράσχωσι τὴν συνεργασίαν των ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Συλλόγου. Δ'. Νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τοῦ Συλλόγου κατάλογον πασῶν τῶν ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν ἐν χρήσει γραμματικῶν καὶ λεξικῶν τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

Ὁ Σύλλογος προβήσεται ὡς πάχιστα εἰς τὴν ἔκδοσιν μιᾶς καὶ μόνης γραμματικῆς ἀρχαίας καὶ νέας, ἥτις θέλει μεταφρασθῆ εἰς ἁπάσας τὰς γλώσσας. Ὁ Σύλλογος μετονομασθήσεται: *Διεθνὴς Φιλελληνικὴ ἑταιρία*. Θὰ ὀνομασθῶσι δὲ καὶ ἐπίτιμα μέλη ὁ ἐν Δαρμστάτῃ καθηγητὴς κ. Αὺγ, Βόλτς, ὁ ἐν Τεργέστῃ κ. Κωνσταντῖνος Ρέγερ, καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ κ. Γ. Βαλλιέρης. 4ον Τὸ συμβούλιον τοῦ Συλλόγου θέλει ἐργασθῆ ὅπως ἡ γνησία Ἑλληνικὴ ἐθνικὴ προφορὰ διδάσκηται ἐν τῷ μέλλοντι ἐν τοῖς διαφόροις σχολείοις τῆς Εὐρώπης. Θὰ συνάψῃ δάνειον ὑπὲρ ἐκδόσεως τοῦ Περιοδικοῦ. Μέρος τοῦ δανείου διατεθήσεται ὑπὲρ τῆς συντάξεως αὐτοῦ. Θέλει προβῆ εἰς αὔξησιν τῆς μισθοδοσίας τοῦ γραμματέως. Τὸ περιοδικὸν ἐκδοθήσεται εἰς 5 τοὐλάχιστον γλώσσας. Ἐποχὴ δὲ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἀποφασισθήσεται ὁ Δεκέμβριος τρ. ἔ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πρακτικὴ διδασκαλία τῆς ζωῆς. — Ὁ κ. Κόνδορ διευθυντὴς τῆς ἐν Ὑγγοβίλλῃ τῆς Πανσυλβανίας Ἐπισκοπικῆς σχολῆς ἐνεχείρισεν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν 33 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν του ἓν σολδίον τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, συμβουλεύων αὐτοῖς νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ σολδίον τοῦτο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποφέρῃ αὐτοῖς κέρδος τι ἐπαισθητὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὅτε καὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των. Οἱ μικροὶ βιομήχανοι ἐποιήσαντο τοιαύτην ἐπιτυχῆ τῶν κεφαλαίων των χρῆσιν, ὥστε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τὰ 33 σολδία εἶχον παραγάγει 77 δολλάρια καὶ 25 ἑκατ.

Ἐννεαέτις μαθήτρια, ἡ Φλόσια Δάβης, ἐκέρδισε διὰ τοῦ σολδίου της εἴκοσι δολλάρια. Ἡ μικρὰ δεσποινὶς εἶχεν εἰδικότητα περὶ τὴν κατασκευὴν τολυπῶν, ἐν αἷς καθαρίζονται αἱ γραφίδες. Κατεσκεύασε λοιπὸν τοιαύτην τολύπην, ἣν ἀπέστειλε πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ προέδρου Κλέβελανδ, παρ' ἧς ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

« Μικρὰ καὶ ἀγαπητή μου φίλη. Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγοράζω τὴν ἀποσταλεῖσαν μοι τολύπην. Δὲν μοὶ λέγετε πόσον σᾶς στοιχίζει. Σᾶς τὴν πληρόνω 10 δολλάρια, δι' ὧν δύνασθε νὰ κατασκευάσητε καὶ πωλήσητε ἐντὸς τοῦ μηνὸς πολλὰς τοιαύτας, διπλασιάσητε δὲ διὰ τοῦ ἐμπορίου τούτου τὰ δέκα δολλάρια. Χαίρω πολὺ βλέπουσά σας ἐξοικειουμένην ἀπὸ τῆς ἁπαλῆς ἡλικίας εἰς τὴν διὰ τῆς ἐργασίας πάλην τῆς ζωῆς. Ἡ εἰλικρινὴς φίλη σας.

Φραγκίσκη Φ. Κλέβελαντ

Τὸ προσωπικὸν τοῦ διαδόχου τῆς Κίνας. — Κατ' ἀκριβεῖς πληροφορίας τὸ προσωπικὸν τοῦ τελευταίου διαδόχου τῆς Κίνας κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν συνέκειτο ἐκ 400 ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην κατεῖχον θέσιν 80 τροφοί, 25 φορεῖς ριπιδίων, 25 φορεῖς θρόνου, 20 φορεῖς ἀλεξηλίων, 30 ἰατροὶ καὶ χειροῦργοι, 7 μάγειροι, 23 παραμάγειροι, 50 ὑπηρέται, 50 θαλαμοστόλοι, 75 ἀστρολόγοι, 16 παιδαγωγοὶ καὶ 60 ἱερεῖς.

Μητρικαὶ συμβουλαὶ αἰθιοπίδος. — Ὅταν κόρη Αἰθιοπὶς νυμφεύηται ἡ μήτηρ δίδωσιν αὐτῇ ἀντὶ πολυτίμων φυλακτῶν καὶ δώρων τὰς ἀκολούθους συμβουλάς: «Σήμερον ἐγκαταλείπεις τὴν φωλεὰν ἐν ᾗ ἐγεννήθης, ἵνα ὑπάγῃς νὰ ζήσῃς μετ' ἀνθρώπου, οὗ ὁ βίος καὶ αἱ ἕξεις σοὶ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι. Σὲ συμβουλεύω νὰ ἶσαι δούλη του, ἐὰν θέλῃς νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς δοῦλος σου. Ἔσο ὀλιγαρκής. Φρόντιζε καὶ μερίμνα διὰ τὴν τροφήν του καὶ παραφύλαττε αὐτὸν ἐν τῷ ὕπνῳ, διότι ἡ πεῖνα γεννᾷ τὴν ὀργὴν καὶ ἡ ἀϋπνία τὴν δυσθυμίαν. Ἔσο ἄφωνος διὰ τὰ μυστικά του, μὴ μελαγχολῇς, ὅταν ἐκεῖνος εὐθυμῇ, ἀλλ' οὔτε εὐθύμει βλέπουσα αὐτὸν ἄθυμον καὶ θὰ ἔχῃς τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀλλάχ».

Ὁ Σύλλογος τῶν ἠρανθέμων. — Γνωστὸν ὅτι τὸ ἠρανθεμον ὑπῆρξε τὸ εὐνοούμενον ἄνθος τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ, καὶ ὅτι ἀείποτε ἡ κομβιοδόχη του ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ ἀνθυλλίου, τοῦ προαγγέλου τούτου τῆς ἀνοίξεως. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τὸ ἄνθος τοῦτο υἱοθετήθη παρὰ τῶν συντηρητικῶν Ἄγγλων ὡς ἔμβλημα τοῦ κόμματος. Μετὰ δύο ἔτη συνέστη τῇ πρωβουλίᾳ γυναικῶν ὁ *Εἰρηνικὸς τοῦ Ἠρανθέμου Σύλλογος*, οὗ τὰ πλεῖστα μέλη ἦσαν καὶ εἶναι γυναῖκες. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἀσθενὲς φῦλον ἐπιδρᾷ ὁσημέραι συντονώτερον ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ, αἱ μητέρες, θυγατέρες, ἀδελφαὶ καὶ σύζυγοι αἱ συμμετασχοῦσαι τῆς πρωτοβουλίας προσηλύτισαν τοιοῦτον ἀριθμὸν μελῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὥστε ἐνῷ κατὰ τὴν ἵδρυσίν του ἠρίθμει μόνον 1000 μέλη, σήμερον ἀριθμεῖ 70,000.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τούτου εἶναι ὁ πολιτικὸς διάδοχος τοῦ λόρδου Βήκονσφίλδ λόρδος Σαλισβουρύ. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου, ἐπέτειον τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἑορτάζονται ἐπισήμως αἱ ἑορταὶ τῶν ἠρανθέμων.

Εἰς ἅπαντα τὰ καταστήματα ἐκτίθεται ἡ προτομὴ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρός, ἐστεμμένη δι' ἠρανθέμων. Καὶ ὁ ἐπὶ τῆς πλατείας δὲ τοῦ Βουλευτηρίου ἀνδριὰς αὐτοῦ στέφεται διὰ τοῦ εὐνοουμένου του ἄνθους. Γυναῖκες καὶ ἄνδρες, εὐγενεῖς καὶ ἀστοὶ ἅπαντες κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην φέρουσι τὸ ἠράνθεμον ὡς σύμβολον σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Καὶ τὰ ἄνθη ἀκόμη, ἃ εὐνοοῦσιν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ὅσῳ κἂν ὦσι ταπεινὰ ἀποθεόνονται.

Ἄκρον ἄωτον φιλαργυρίας. — Γέρων τις ὑπονομοποιός, ἐργαζόμενος εἰς βάθος 28 μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν, κατεπλακώθη ὑπὸ τῆς ὑψωθείσης ταφρου. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἔμεινεν ὁ δυστυχὴς ζῶν ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ χωρὶς νὰ φάγῃ ἢ νὰ πίῃ τι. Ἐξαχθεὶς μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, μόλις ἀναπνέων καὶ ἀδυνατῶν νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἐψιθύριζεν ὑπὸ τοὺς ὀδόντας του: καταβιβάσατέ με πάλιν διότι ἔχασα τὸ βαλάντιόν μου.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Μεσολωρᾶ Ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐξεδόθη εὐμεθοδεστάτη καὶ ἐν γλώσσῃ καθαρευούσῃ μὲν, ἀλλ' ἁπλῇ καὶ καταληπτῇ ἡ ἱστορία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ὁ κ. Μεσολωρᾶς ἐν τῇ ἐκδόσει του ταύτῃ δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ξηρὰν ἀφήγησιν τῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ ἀναφερομένων, ἀλλὰ ἐν ἑκάστῳ κεφαλαίῳ ἀναφέρει τοὺς σχετικοὺς ψαλμούς, τροπάρια, προοιμίας, ἀπολυτήκια κτλ. διευκολύνων οὕτω μεγάλως διδάσκοντας καὶ διδασκομένους καὶ καθιστὰς τὸ μάθημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τερπνὸν καὶ ἐπαγωγόν.

Ἐν τῇ Καινῇ ἰδίᾳ Διαθήκῃ μεγάλως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἀναγράψας ἐν παντὶ σχεδὸν κεφαλαίῳ ῥητὰ καὶ σχετικὰς τῶν Εὐαγγελιστῶν περικοπάς. Τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἔργου τούτου ἀναγνωρίσαντες οἱ ἐπὶ τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ τῶν διδακτικῶν βιβλίων κριταί, συνιστῶσι θερμῶς αὐτὸ διά τε τὸ εὐμέθοδον, τὴν καλὴν διαίρεσιν καὶ κατάταξιν τῆς ὕλης, καὶ τὸ σαφὲς καὶ καταληπτὸν τοῦ ὕφους. Κατόπιν τῆς συστάσεως ταύτης, πᾶσα ἰδιαιτέρα σύστασις εἶνε, νομίζομεν, περιττή.

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐξεδόθη καὶ Ἐπίτομος Χριστιανικὴ Κατήχησις ἐπίσης ἐπιτυχὴς κατά τε τὴν κατάταξιν τῆς ὕλης καὶ τὸ ὕφος, ἐγκεκριμένη δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν *Θ. Μ. Κ)πολιν.* Δὲν λέγεται περὶ τοῦ ἐπισήμου ἢ μὴ τῆς τελετῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἄνθη τεχνητὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσι μόνον τὴν νύκτα. Ἡ παράνυμφος οὐδέποτε κάθηται ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῆς μελονύμφου ἁμάξῃ οὔτε πρό, οὔτε μετά. Εἰς τὸ γεῦμα κάθηται ὕπου τύχῃ, οὐχὶ δέ, ὡς λέγετε, ἀπέναντι τῆς νύμφης. Τὰ πρὸς τὴν νύμφην καθήκοντά της ἄρχονται καὶ τελειόνουν ἐν τῷ ναῷ. — Καν *Σ. Δ. Π Ἅγιον Πέτρον.* Τροποποιηθήσεται — Κον. *Γ. Π. Χ. Ἰθάκην.* Δεχόμεθα τὰς προτάσεις σας· ἀποστέλλομενζητούμενα καὶ γράφομεν ὅρους ἀντιπροσωπείας.—Καν *Ε. Δ. Σύρον.* Οἱ γονεῖς δύνανται νὰ κρίνωσι κάλλιον ἡμῶν· μήπως νομίζητε ὅτι ἐπροικίσθημεν διὰ τοῦ δώρου τῆς προφητείας; Αἱ ἐρωτήσεις εἶναι τόσον πολλαὶ ὥστε περιοριζόμεθα ἐδῶ. — Κον *Ι. Τ. Ἡράκλειον.* Ζητήσατε παρακαλοῦμεν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων τῶν δύο συνδρομητριῶν, — Κον *Α. Λ. Ἀλεξάνδρειαν.* Τὸ πρῶτον ἔτος περιλαμβάνει 51 μόνον ἀρ. Πῶς λοιπὸν οἱ ὑπὲρ τὸ 51 σημειούμενοι ἔλειπον ἐκ τοῦ σώματος; Γράφομεν ἀντιπροσώπῳ ἡμῶν αὐτόσε. — *Ἀνεμώνῃ Μέγα Κεσερλῆ.* Τὸ πρῶτον δημοσιευθήσεται εὐχαρίστως. — Καν *Α.Α.Ἀθήνας.* Τότε μόνον περικαλύπτουσι τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅτε οὐδεμία γίνεται χρῆσις αὐτοῦ καὶ θεωρεῖται ὡς ἔπιπλον. Καν *Α. Λ. Γαλάζιον.* Ἡ γνωρίζουσα τὴν Ἀγγλικὴν ἐτοποθετήθη· φροντίσωμεν περὶ ἄλλης· γράφομεν.— Κον *Α. Κ. Βουκουρέστιον.* Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Καν *Κ. Δ. Μ. Νεάπολιν.* Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ τὸ μαντεύσωμεν. Συμμορφούμεθα. *Δδι. Λ. Ρ. Ὀδησσόν.* Χαιρόμεθα ἐξ ἴσου διὰ τὴν εὐχάριστον ἔκπληξιν. Δὲν ὑπάρχει λόγος εὐχαριστιῶν. Γράφομεν.— Καν *Μ. Ι. Λ. Χίον.* Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.— Καν *Π. Ε. Ο. Κέρκυραν.* Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Καν *Ε. Δ. Πάτρας.* Ἐνομίζομεν ὅτι θὰ εἶχον τὴν φιλοτιμίαν νὰ σπεύσωσι. Δυστυχῶς ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τριχάπτων καὶ ρακῶν, διὰ ἃ τόσον ἐνδιαφέρονται, καὶ ὧν τοὺς λ/σμοὺς ἐξωφλοῦσι

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Μεθ' ὅλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἔτρεφε κατὰ τοῦ κακούργου, ἐπόθει ἐν τούτοις τὴν σωτηρίαν του, γνωρίζων ὅτι ὁ θάνατος ἐκείνου συνεπῆγε τὴν ἄμεσον αὐτοῦ καταστροφήν. Γάμος, συνεταιρισμὸς ἐν τῷ οἴκῳ Μωδουί, πλοῦτος, δόξα, εὐτυχία, τὰ πάντα ἐξηφανίζοντο, τὰ πάντα ἐματαιοῦντο. Ἐνῷ λοιπὸν οὗτος ἀπηλπίζετο, ὁ συνένοχός του καίτοι ἔπασχε φρικώδεις ὀδύνας, καίτοι ἐψυχορράγει σχεδὸν, δὲν ἔχανεν ὅμως καὶ τὰς ἐλπίδας του. Ἤθελε νὰ ζήσῃ, ἐπόθει τοῦτο διακκῶς. Ἐξελάμβανεν ὅθεν τὴν ἐπιθυμίαν του ὡς πιθανὴν τῆς θεραπείας του ἐλπίδα, ὁσάκις ἡ κατάστασίς του ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ σκεφθῇ.

Ὁ Ἀρμάνδος πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπόθει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου, ὅπερ εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Πέτρου, καὶ ἐν ᾧ κατάδηλος ἐγίγνετο ἡ συνενοχή του εἰς τὴν δολοφονιαν τῆς κ Βερνιέ. Ἐζήτει ὅθεν κατάλληλον στιγμήν, ὅπως εὑρεθῇ μόνος μετὰ τοῦ συνενόχου του καὶ παρακαλέσῃ τοῦτον νὰ ἐξαφανίσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἔγγραφον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀρμάνδος ἐκλήθη παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅπως καταθέσῃ πᾶν ὅτι ἐγνώριζεν περὶ τοῦ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς δολοφονίας ὑπεξαιρεθέντος ποσοῦ. Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀνησυχία του ηὔξησαν μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην παρὰ τῷ ἀνακριτῇ ἐπίσκεψιν. Αὐθημερὸν ὅθεν διηυθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ Πέτρου, συντυχὼν δὲ αὐτῷ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νοσοκόμος παρεσκεύαζε πτυσσάνην εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἀπεφάσισε νὰ γνωρίσῃ αὐτῷ τοὺς φόβους του καὶ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἐνοχοποιοῦν ἀμφοτέρους ἔγγραφον.

Μὲ ὕφος ὅθεν τρυφερὸν καὶ συμπαθὲς λαβὼν τὴν ὀστεώδη τοῦ πάσχοντος χεῖρα, εἶπε: φίλε μου, ἠρχόμην νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι ἐκλήθην καὶ πάλιν παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

Ἔ! μοὶ φαίνεται ... εἶπεν ὁ πάσχων μὲ φωνὴ ἀσθενῆ καὶ τραυλίζων, μοὶ φαίνεται ... ὅτι ἐπερίμενες τὴν πρόσκλησιν ταύτην ..... καὶ ... ἐλπίζω ..... ὅ ... τι δὲν εἶπες ... καμμίαν ἀνησυχίαν, δυναμένην ... νὰ μᾶς ἐνοχοποιήσῃ.

Βεβαίως, καὶ θὰ ἤμην ἥσυχος, ἐὰν ....

Ἐὰν .... ἠρώτησεν ὁ Δαρτουᾶ ἀνοίγων ὑπερμέτρως τοὺς πυρέσσοντας ὀφθαλμούς του.

Ἄκουσον, προσέθηκεν ὁ Ἀρμάνδος κολλῶν τὸ στόμα ἐπὶ τοῦ ὠτὸς τοῦ πάσχοντος. Ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι, ἂς τακτοποιήσωμεν τοὺς λ/σμούς μας.

Ποίους λογαριασμούς;

Πρέπει νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος μὲ τόνον φωνῆς περιαλγῆ. Εἶσαι βαρέως ἀσθενής. Διατρέχεις τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

τάχιστα.— Κον *Ι. Στ Λευκίμην*. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀποστέλλομεν ζητηθέντα.— Κον *Ι. Μ. Κάϊρον*. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Φύλλα καὶ ἀποδείξις ἀποστέλλονται. Κον *Μ. Ι. Βραΐλαν*. Ἐνεγράφη Κον *Κ Τρ. Κεφαλληνίαν*. Χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. Καν *Δ. Φ. Ναξον*. Ἡ πενθοῦσα δὲν φέρει ποτὲ καλύπτραν ἐκ μαύρου τουλίου. Μόνον μετὰ παρέλευσιν χρόνου φέρει τοιαύτην ἐκ μεταξίνης γάζης.— Καν *Δ. Δ. Ἀθήνας*. Ἐρωτήσατε τὸν ἐπιπλοποιόν σας οὐδεμίαν ἔχομεν εἰδικότητα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Καν *Α Κ. Σουέζ*. Τὰ μαθήματα ἄρχονται τακτικῶς περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου. Ἔχετε λοιπὸν 20 ἡμερῶν καιρόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τεχνητὴ ὡρίμανσις σύκων. Ὑπάρχουσι βεβαίως εἰσέτι σῦκα ἄωρα ἐπὶ τῶν συκῶν, διατρέχοντα τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ὡριμάσωσι ὡς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὰ σῦκα ταῦτα περιβρέχετε ἐλαφρῶς διὰ τοῦ πτυλλώδους ἄκρου πτεροῦ, βεβρεγμένου ἐντὸς καθαροῦ ἐλαίου. Μετὰ δύο ἡμέρας μόλις, τὰ σῦκα μεγαλώνουσιν, ὡριμάζουσι καὶ γίνονται γευστικώτατα. Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὡριμάζουσι τὰ ἀπίδια.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλύκισμα ἐξ ὀρύζης. Βράσατε τὴν ὄρυζαν καὶ ἀποσταλάξατε. Θέσατε ἐντὸς χύτρας ἐπὶ τῆς πυρᾶς γάλα συστρέφουσα αὐτό. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ζυμόνετε τὴν ὄρυζαν μὲ ἡμίσειαν δόσιν ζαχάρεως καὶ τὸ λεπτὸν ἐξώφλοιον ἑνὸς λεμονίου. Ἀναμίξατε μετὰ τοῦ γάλακτος καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἐπὶ ἀσθενοῦς πυρᾶς ἀναμιγνύουσαι καὶ ταράττουσαι πάντοτε. Ὅταν βράσῃ ἁπλόνετε τοῦτο ἐπὶ καθαρᾶς σανίδος (σοφρᾶ) καὶ σχηματίζετε ἐξ αὐτοῦ κρούσταν 4—5 ἑκατοστομέτρων, ἣν ἀφήνετε νὰ ψυχρανθῇ. Μετὰ ταῦτα τέμνετε τοῦτο εἰς ἰσάριθμα τεμάχια καὶ συστρέφετε ἓν ἕκαστον περὶ ἑαυτό. Ταῦτα βυθίζετε ἐντὸς κτυπημένων ὠῶν καὶ ἐπιπάσσετε διὰ γαλέτας κοπανισμένης, μεθ' ὃ καὶ τιγανίζετε ἐντὸς ἀφθόνου ζέοντος βουτύρου καὶ ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς, μετὰ ταῦτα ἐπιπάσσετε διὰ ζαχάρεως καὶ φέρετε εἰς τὴν τράπεζαν. Εἶναι γλύκυσμα ἐλαφρότατον καὶ πεπτικώτατον.

LE MATINÉES ESPAGNOLES

NOUVELLE

REVUE INTERNATIONALE EUROPÉENNE

MADRIT **BARON STOCK** PARIS

Paseo de la Castellana **Prix 2 fr.**50, boul. Poissonnière

13 VOLUME SOMMAIRE DU Nº 16 3 SEMESTRE

30 Août 1888

Le Programme libéral Espagnol. Emilio Castelar — Les Funérailles.Tola Dorian (Princesse Metschersky) —Trois Morceaux de littérature. Léon Cladel —Trop de science. Gyp — Comment on devient une grande Maitresse Baron de Malortie.— Au pays du Soleil, voyage à vol de Cigale. Marie-Létizia de Rute. — Œdipe-roi. Armand de Pontmartin.— Le Mot de la situation. S. — Lettre de Saint-Pétersbourg. Avosse. —Courrier de Lisbonne. Guiomar Torrezao.—La politique. Ignota. Le Parlement espagnol Luis de Rute.—Courrier de l'intérieur, lettre à M Jules Simon. Gabriel Bertrand-Marsac A propos de la venue à Rome de l'Empereur d'Allemagne. Dom Pasquino.— Chronique internationale. M. de R. Courrier d'Aix-les-Bains — Marie-Létizia de Rute — L'Elégance Papillonne. — Bibliographie. Pérégrine. — Bulletin financier. Colbert

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται αἱ ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν, αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομήν των, νὰ φροντίσωσι καὶ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολήν αὐτῆς, διότι, συμπληρωθείσης ἤδη τῆς α. ἑξαμηνίας τοῦ Β'. ἔτους, ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν προβαίνει εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων καὶ ἐκκρεμῶν αὐτῆς λ)σμῶν.

(Ἐκ τοῦ γραφείου.)

Εἰδοποιοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν ὅτι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὸ γραφεῖον μετεκομίσθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σταδίου οἰκίαν τοῦ κ. Ἀριστείδου Ῥαζῆ. παρὰ τὸ ἀρτοπωλεῖον Σίκ.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Γερμανὶς ἔχουσα ἀρίστας συστάσεις διδάξασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρὰ ταῖς ἀρίσταις τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως, συνιστωμένη θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ὁ Δαρτουᾶ ἀπὸ ὠχροῦ ἐγένετο πράσινος. Σοὶ εἶπε λοιπὸν ὁ ἰατρὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς.

Ὁ ἰατρὸς δὲν μοὶ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις τὰ μέτρα του.

Ἡ θέσις μας ὁμολογουμένως δὲν εἶναι εὐχάριστος. Ἡ ἀσθένειά σου, ἡ μονομαχία ἣν τόσον ἀνοήτως προεκάλεσας καὶ ἥτις εἰς τοιοῦτον περιήγαγέ σε σημεῖον, διέκοψαν ἀποτόμως πᾶσαν σχέσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ κ. Μωδουί, κατέστησαν σχεδὸν ἀνωφελὲς καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἁγίου Μανδέου.

Ὁ Δαρτουᾶ ἐφρικίασε καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμψαν φλόγας.

.. Ἔ ! ! τὶ μὲ μέλλει.ἐψιθύρισεν ἀγρίως, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σκάσω . . . .

Ἐὰν ὅμως θεραπευθῶ . . . . τὸ πᾶν σώζεται.

Ναί, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνης, τί θὰ γείνω ἐγώ ;

Θὰ μὲ κλαύσῃς, διότι μετ' ἐμοῦ θὰ ταφῇ καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς σου.

Εἶσαι σκληρός, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνω ἐπὶ τῆς λαιμητόμου !

Μοὶ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον.

Σκέφθητι, Πέτρε, ὅτι ἐὰν ἀποθάνῃς, πάραυτα θὰ σφραγισθῶσι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σου. Τὰ ἔγγραφά σου θὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο τοῦ συνεταιρισμοῦ ἔγγραφον εὑρίσκεται βεβαίως μετ' αὐτῶν.

Δὲν ἀπέθανα ἀκόμη!...Βλέπω τί θέλεις!...νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἐμέ.....νὰ διαλύσῃς τὸν συνεταιρισμόν μας.....Μάθε ὅμως ὅτι ἐνόσῳ ἀναπνέω οὐδέν, οὐδὲν θέλεις κατορθώσει. Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐτονισεν ὁ πάσχων μετὰ τόσου πάθους, ὥστε ἀφρὸς αἵματος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ στόματός του, οἱ μῦς τοῦ προσώπου του συνεστάλησαν ὀδυνηρῶς καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν. . . .

Ὁ Ἀρμάνδος ἠτένιζε τὸν ἡμιθανῆ συνένοχόν του μὲ βλέμμα ἀγρίου μίσους. Βλέπων δὲ αὐτὸν ἀναίσθητον, διενοήθη νὰ βιάσῃ τὸ γραφεῖον καὶ ὑπεξαιρέσῃ τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἔγγραφον.

Ὅπου ζητοῦσι πνεματικόν

Τὸ πράγμα ἄλλως ἐφαίνετο εὐκολώτατον. Ἡ νοσοκόμος ἀπουσίαζε καὶ ὁ πάσχων ἦν ἀναίσθητος. Μόλις ὅμως ὁ νέος κλέπτης ἐδοκίμασε νὰ κινηθῇ, ὁ πάσχων ἀνέῳξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστήλωσε τὸ φοβερὸν βλέμμα του ἐπ' αὐτοῦ. Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶ τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ· ἀντὶ πάσης θυσίας διενοήθη ὁ Ἀρμάνδος. Πρόκειται περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμψαν ἀγρίως, αἱ χεῖρες του συνεσφίγκοντο σπασμωδικῶς. Ὁ Πέτρος ἐμάντευσε τὸν κίνδυνον. Βοήθεια! βοήθεια ! ἀνέκραξεν. Ὁ Ἀρμάνδος ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ μετὰ τῆς φωνῆς καὶ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ πάσχοντος.

Ἡ νοσοκόμος εἰσῆλθεν ἔντρομος. Τί συμβαίνει ! τί ἔχει ! ἠρώτησεν. Τίποτε, παραληρεῖ, ἐψιθύρισεν ὁ ἔνοχος.

Ἄ! Κύριε! τὸν ἐκουράσατε μὲ τὰς ὁμιλίας σας. Ὁ ἰατρὸς ἀπηγόρευσε ῥητῶς τοῦτο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς Νικολάου Γ. Ἰγγλέση